MUŞTELE

ROBERT SILVERBERG

Iată-l pe Cassiday:
zăcînd pe o masă.

Nu rămăsese mare lucru din el. Cutia craniană; cîteva cabluri nervoase; un braţ.

Implozia bruscă distrusese restul. Totuşi, atît era de ajuns. Fiinţele de aur nu aveau nevoie de mai mult pentru a se pune pe treabă. Îl descoperiseră în epava navei ce trecea în derivă prin apropierea lor, în spatele lui Japet. Trăia. Putea fi reparat. Pentru tovarăşii lui de călătorie nu mai era nici o speranţă.

Să îl repare? Desigur. Trebuie să fii uman pentru a fi umanitar? Să îl repare, da. Şi să îl schimbe. Fiinţele de aur erau creatoare.

Ceea ce rămăsese din Cassiday se odihnea pe un fel de masă, în sfera aurită de forţă. Nu existau anotimpuri în acest loc; doar pereţii strălucitori, căldura constantă. Nici noapte nici zi, nici ieri nici mîine. Forme plecau şi veneau în jurul lui. Îl regenerau, fază cu fază, în timp ce el zăcea liniştit şi cu totul inconştient. Creierul era intact, dar nu mai funcţiona. Corpul omului începea să crească din nou: tendoane şi ligamente, oase şi sînge, inimă şi braţe Pe ţesuturi apăreau mici butoni care se dezvoltau pentru a deveni plăci de carne. A lipi la loc celulele, a construi un om din propriile ruine nu era o muncă prea dificilă pentru fiinţele de aur. Îşi cunoşteau arta, şi aveau secretele lor. Dar aveau de asemenea multe de învăţat, şi Cassiday le putea ajuta.

Pe zi ce trecea, Cassiday se alcătuia din nou. Nu îl trezeau niciodată. Rămînea aşezat în culcuşul lui de căldură, imobil, fără gînduri. Noua lui carne era roză şi netedă ca a unui prunc. Îngroşarea epitelială se va forma puţin mai tîrziu. Cassiday servea el însuşi de plan. Fiinţele de aur îi construiseră replica pornind de la o fărîmă din el însuşi, îl reclădiră pornind de la propriile lui lanţuri polinucleotidice, decodificară proteinele şi le reasamblară. O treabă uşoară, pentru ele. De ce nu? Cea mai mică moleculă de protoplasmă era în stare de aşa ceva... pentru ea însăşi. Fiinţele de aur, care nu erau protoplasmă, ştiau să o facă pentru alţii.

Efectuară cîteva schimbări. Firesc. Erau artizani îndemînatici. Şi erau

multe lucruri pe care voiau să le înveţe.

Priviţi-l pe Cassiday:
dosarul:

DATA NAŞTERII: 1 AUGUST 2316
LOCUL NAŞTERII: NEWACK, NEW YORK
NIVEL ECONOMIC: SCĂZUT
NIVEL DE PREGĂTIRE: MEDIU
PROFESIA: TEHNICIAN „COMBUSTIBILI”
STAREA CIVILĂ: 3 LEGĂTURI LEGALE DE OPT LUNI, ŞAISPREZECE LUNI ŞI DOUĂ LUNI
TALIA: 2 METRI
GREUTATEA: 96 KG.
PĂRUL: BLOND
OCHII: ALBAŞTRI
GRUPA SANGUINĂ: A+
NIVELUL INTELIGENŢEI: RIDICAT
TENDINŢE SEXUALE: NORMALE

Observaţi-l acum:
pe cale de a-l transforma.

Omul complet zăcea în faţa lor, nou nouţ, gata de a renaşte. Sosise momentul ultimelor reglaje. Căutară creierul cenuşiu în îmbrăcămintea lui roză, pătrunseră în el şi călătorită prin golfurile şi estuarele spiritului, oprindu-se pe o plajă liniştită, aruncînd ancore la poala unei faleze abrupte. Lucrau, dar foarte curat. Nici rezecţii ale submucoaselor, nici lame scînteietoare tăind oase şi cartilagii, nici lovituri stîngace de ciocan pe meningele fragile. Oţelul rece nu pătrundea în sinapse. Fiinţele de aur erau mai subtile; ele reglară circuitul care era Cassiday, acordară sunetul, eliminară paraziţii, toate acestea cu o mare

fineţe.

După ce terminaseră, era mult mai sensibil. Avea mai multe înclinaţii noi. Îi acordaseră anumite facultăţi.

Atunci îl treziră.

— Eşti viu, Cassiday, zise o voce uşoară ca un fulg. Nava ta a fost distrusă, tovarăşii tăi au murit. Eşti singurul supravieţuitor.

— În ce spital mă aflu?

— Nu pe Pământ. Te vei întoarce acolo în curînd. Ridică-te, Cassiday. Mişcă mîna dreaptă. Stînga. Îndoaie genunchii. Umple-ţi plămînii. Deschide şi închide ochii. Încă o dală. Cum te numeşti, Cassiday?

— Richard Henry Cassiday.

— Vîrsta?

— Patruzeci şi unu de ani.

— Priveşte aceasta imagine. Pe cine vezi?

— Pe mine însumi.

— Ai întrebări de pus?

— Ce mi-aţi făcut?

— Te-am reparat, Cassiday. Erai distrus aproape în întregime.

— M-aţi transformat?

— Te-am făcut mai sensibil la sentimentele semenilor tăi.

— Ah?

Urmaţi-l pe Cassiday în călătoria lui:

întoarcerea pe Pământ.

Sosi într o zi pentru care fusese programaţi ninsoare. O ninsoare uşoară, care se topea repede, mai degrabă un cadou estetic decît o manifestare climatică veritabilă. Găsi că e plăcut să pună din nou piciorul pe planeta natală. Fiinţele de aur îi organizaseră cu abilitate reîntoarcerea, instalîndu-l la bordul epavei navei sale şi dîndu-i un impuls suficient pentru a-l plasa în raza detectoarelor terestre. Responsabilii salvării îl observaseră şi îl recuperaseră. Cum ai supravieţuit dezastrului fără nici o zgîrietură, astronaut Cassiday? Foarte simplu, domnu-

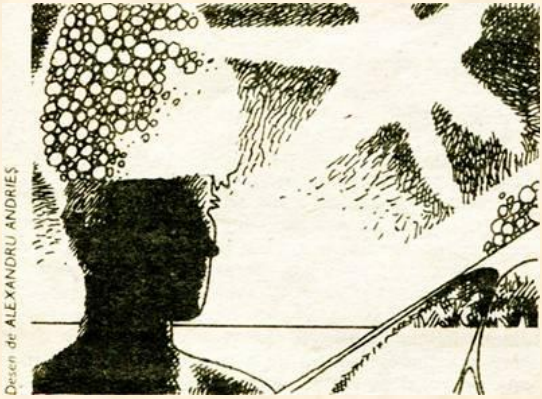

le, eram în afara navei în timpul accidentului. S-a produs o explozie şi toată lumea a pierit. Sînt singurul care a supravieţuit, ca să vă povestesc totul.

Îl dirijară pe Marte unde fu examinat, apoi trebui să rămînă o vreme într-o bază de decontaminare pe Lună, şi în sfîrşit fu retrimis pe Pămînt. Sosi pe ninsoare. Înalt, cu mersul legănat, cu mîinile bătătorite. Nu avea părinţi, avea puţini prieteni, destule unităţi monetare pentru a trăi o vreme, şi trei foste soţii pe care putea să le revadă. Conform regulamentului, avea dreptul la un an de concediu plătit. Intenţiona să îl accepte.

Încă nu începuse să se folosească de noua sensibilitate. Fiinţele de aur rînduiseră ca aceste facultăţi să rămînă inoperaţionale pînă în momentul cînd va sosi în lumea lui natala. Acum sosise, şi era timpul să le folosească, şi creaturile cu nestăpînită curiozitate care locuiau acolo, pe Japet, aşteptau în vreme ce Cassiday era în căutarea celor ce îl iubiseră odată.

Îşi începu căutările în districtul urban Chicago, fiindcă acolo se afla cosmoportul. Trotuarul rulant îl conduse fără zgomot spre un turn de marmură brăzdat de strălucitoare încrustaţii în abanos şi în metal violet şi acolo, în Centrul Televector local, Cassiday se informă asupra reşedinţelor actuale ale fostelor lui soţii. O făcu răbdător, impasibil, calm, apăsînd butoanele care trebuia şi aşteptînd placid pînă contactele mătăsoase se închiseră undeva în profunzimile pămîntului. Cassiday nu fusese niciodată un om violent. Era calm. Ştia să aştepte.

Maşina îl informă ca Beryl Fraser Cassiday Mellon locuia în districtul urban Boston. Maşina îi spuse că Lureen Holstein Cassiday trăia în districtul urban New York. Maşina îl încredinţă că Mirabel Gunryk Cassiday Milman Reed locuia în districtul urban San Francisco.

Aceste nume îi treziră amintiri: căldura pielii parfumul părului, atingerea unei mîini, mîngîierea unui glas. Murmure de pasiune. Strigăte de dispreţ. Suspine de dragoste

Cassiday, redat vieţii, plecă să-şi vadă fostele soţii.

Pe una din ele o descoperim acum:

teafără şi nevătămată.

Beryl Fraser Cassiday Mellon avea ochii cu pupilele lăptoase, cu corneea verzuie. Slăbise mult în zece ani, şi chipul ei nu mai era decît pergament întins pe oase, un chip măcinat, cu pomeţii apăsînd pielea întinsă şi ameninţînd în orice clipa să o străpungă. Cassiday fusese căsătorit cu ea timp de şaisprezece luni, pe cînd el avea 24 de ani. Se despărţiseră atunci

cînd ea ţinuse să facă Legămîntul Sterilităţii. El nu dorise în mod deosebit copii, dar, în ciuda acestui fapt, actul ei îl jignise. Acum ea era lungită într-o cuşetă din material spongios, încercînd să surîdă fără ca buzele să-i crape.

— Se vorbea că ai murit, zise ea.

— Am scăpat. Ce mai faci, Beryl?

— Doar vezi. Urmez cura.

— Cura?

— Am fost intoxicată cu trilină. Nu vezi? Ochii mei, faţa? M-a topit cu totul. Dar era liniştitoare. Ca şi cînd ţi-ai debranşa sufletul. Încă un an şi m-ar fi ucis. Aşa că acum urmez cura. Mi-au suprimat totul luna trecută. Reconstituie sistemul meu cu proteze. Acum sînt plină de plastic. Dar voi trăi.

— Te-ai recăsătorit? întrebă Cassiday.

— A şters-o de mult. Sînt cinci ani de cînd trăiesc singură. Doar eu şi trilina. Dar acum s-a sfîrşit.

Beryl clipi din ochi, trudnic.

— Arăţi atît de destins, Dick! Dar aşa ai fost întotdeauna. Atît de calm, atît de sigur de tine. Niciodată tu nu ai fi ajuns trilinoman. Ia-mi mîna, vrei?

Atinse gheara uscată. Simţi căldura urcînd din ea, nevoia de dragoste. Pulsaţii puternice îl pătrundeau ca nişte valuri, pulsaţiile de joasă frecvenţă ale dorinţei, care se infiltrau în el şi ţîşneau către observatorii din spaţiul îndepărtat.

— M-ai iubit, reluă Beryl. Dar pe vremea aceea eram nişte proşti amîndoi. Iubeşte-mă iarăşi. Ajută-mă să mă pun pe picioare. Am nevoie de forţa ta.

— Bineînţeles că te voi ajuta, promise Cassiday.

Părăsi apartamentul şi se duse să cumpere trei cuburi de trilină. Apoi reveni, activă unul din ele şi îl apăsă în palma Berylei. Ochii verzi, lăptoşi, se măriră de groază.

— Nu, gemu ea.

Durerea scurgîndu-se din spiritul ei chinuit era de o intensitate acută. Cassiday primi tot fluxul. Apoi ea strînse degetele şi drogul îi pătrunse metabolismul şi ea se linişti iarăşi.

Observaţi-o pe următoarea:
cu un prieten.

Anunţătorul murmură:
— Vă caută dl. Cassiday.
— Să intre, răspunse Mirabel Gunryk Cassiday Milman Reed.

Uşa se deschise ca un iris şi Cassiday intră într-un splendid decor de marmură şi onix. Plăci de palisandru roşiatic alcătuiau un cadru pe care era întinsă Mirabel, savurînd vizibil senzaţia de duritate a lemnului sub cărnurile ei grase. O cascadă de păr avînd culoarea cristalului îi cădea pe umeri. Fusese soţia lui Cassiday timp de opt luni în 2346, şi era pe atunci o tînără zveltă şi timidă; acum abia putea să-i regăsească silueta în această masă de cărnuri mult prea răsfăţate.

— Ai făcut un mariaj bun, observă el.

— Al treilea e întotdeauna cel bun. Ia loc. Bei ceva? Vrei să reglez decorul?

— Nu te deranja, zise el, rămînînd în picioare. Ai visat întotdeauna un palat, Mirabel. Soţia mea cea mai intelectuală, tu ai fost. Dar aveai dragostea asta pentru confort... Acum eşti mulţumită.

— Foarte.

— Fericită?

— Sînt mulţumită. Nu mai citesc deloc, dar mă simt bine.

Cassiday observă ceva pe genunchii ei, semănînd cu o cuvertură mică, boţită, violetă cu fire de aur, suplă, imobilă, ghemuită lîngă ea. Avea mai mulţi ochi. Mirabel o mîngîia.

— De pe Ganimede? întrebă el. Un fel de căţel?

— Da. Soţul meu mi-a cumpărat-o anul trecut. Ţin foarte mult la ea.

— Oricine ar face-o. S-ar părea ca javrele astea costă foarte scump.

— Dar e adorabilă. Aproape umană, zise Mirabel. Atît de fidelă. Trebuie că mă găseşti idioată, dar e cel mai important lucru din viaţa mea. Contează mai mult chiar decît soţul meu. Vezi, o ador. Eram obişnuită să fiu iubită, dar nu a existat în viaţa mea nici un lucru, nici un om pe care să-l fi putut iubi.

— Pot să o văd? întrebă amabil Cassiday.

— Ai grijă.

— Bineînţeles.

Luă în braţe creatura de pe Ganimede. Textura era extraordinară, cea mai fină pe care o atinsese vreodată. Ceva palpita înfricoşat în corpul plat al animalului. Cassiday detectă o nelinişte paralelă venind de la Mirabel.

Mîngîie creatura. Aceasta păru că toarce satisfăcută. Benzi iridiscente scînteiară cînd se ghemui în mîinile lui.

— Ce vei face acum, Dick? întrebă Mirabel. Mai lucrezi pentru linia spaţială?

Nu răspunse la întrebare.

— Aminteşte-mi replica aceea din Shakespeare, Mirabel. Despre muşte. Muştele şi copiii zburdalnici.

Fruntea palidă a Mirabelei se încruntă.

— E din „Lear". Stai puţin... Da. „Ca muştele pentr-un copil zburdalnic, / Aşa, pe lîngă zei, sînt muritorii: / Ne nimicesc din joacă".

— Asta e, zise Cassiday.

Mîinile lui mari se încleştară brusc asupra creaturii din Ganimede. Aceasta deveni ternă, cenuşie şi fibre subţiri ţîşniră din suprafaţa ei frîntă. Cassiday o lăsă să cadă pe jos. Unda de oroare şi de suferinţă care urcă dinspre Mirabel era să îl doboare, dar el o captă şi o transmise.

— Muşte, explică el. Copii zburdalnici. Joaca mea, Mirabel. Sînt un zeu acum, nu ştiai?

Vocea lui era calmă, chiar veselă.

— La revedere. Şi mulţumesc.

O alta aşteaptă vizita:
plină de o viaţă nouă.

Lureen Holstein Cassiday avea 31 de ani, părul întunecat, ochii mari şi era însărcinată în luna a şaptea, fiind singura dintre soţiile lui care nu se recăsătorise. Micul ei apartament din New York era auster. În vremea cînd fusese soţia lui Cassiday, timp de două luni, cu cinci ani în urmă, era o fată durdulie. Părea să se fi îngrăşat mult, dar poate era din cauza sarcinii. Cassiday nu-şi putea da seama.

— Acum te vei căsători? întrebă el.

Ea surîse şi scutură capul.

— Am bani, şi îmi place independenţa. Nu am deloc chef să mă las antrenată într-o nouă aventură ca a noastră. Cu nimeni.

— Şi copilul? Îl vei păstra?

Încuviinţă cu violenţă.

— M-am străduit atît de mult ca să îl am. Crezi că e uşor? Doi ani de inseminări! O avere pentru onorarii! Maşinării care mă pipăiau pe tot corpul, toţi inductori, ah nu! N-ai înţeles nimic! Nu e un copil oarecare. Am trudit din greu pentru a-l avea.

— Interesant, răspunse Cassiday. Am fost să le văd pe Mirabel şi Beryl, şi avea fiecare un copil a ei. Mai mult sau mai puţin, Mirabel avea un mic animal de pe Ganimede. Beryl – o trilinomanie de care era foarte mîndră de a o fi învins. Şi tu ţi-ai pus un copil în pîntec, fără ajutorul vreunui bărbat. Voi, toate trei, căutaţi ceva. Interesant.

— Te simţi bine, Dick?

— Foarte bine.

— Vocea ta e atît de neutră. Debitezi o grămadă de cuvinte. E puţin înfricoşător.

— Chiar aşa. Da. Vrei să afli gestul caritabil pe care l-am făcut pentru Beryl? I-am adus cuburi de trilină. Şi am luat mica creatură a Mirabelei şi i-am răsucit... în fine, nu, nu gîtul. Am făcut toate astea foarte calm. Nu am fost niciodată un om pasionat.

— Cred că ai înnebunit, Dick.

— Îţi simt frica. Îţi închipui că îi voi face ceva copilului tău. Frica nu are nimic interesant, Lureen. Suferinţa în schimb, da. Merită să fie analizată. Dezolarea. Vreau să o studiez. Vreau să te ajut să o studieze. Cred că asta vor să afle. Nu fugi, Lureen. Nu vreau să îţi fac vreun rău, nu aşa.

Ea era fragilă, nu prea puternică, şi îngreunată de sarcină. Cassiday o apucă uşor de încheieturile mîinilor şi o trase către el. Simţea deja noile emoţii emanînd dinspre ea, autocompătimirea, teroarea, şi nu îi făcuse încă nimic.

Cum să provoace un avort cu două luni înainte de termen?

O lovitură zdravănă de picior în burtă ar putea rezolva problema. Prea grosolan, prea grosolan. Cu toate acestea, Cassiday nu venise pregătit cu avortive, o pilulă comodă de ergot, un inductor spasmic cu acţiune rapidă. Ridică deci genunchiul şi o lovi foarte puternic, deplîngînd totodată această violenţă. Lureen se frînse. Îi dădu o a doua lovitură. Rămînea cît se poate de calm, liniştit, căci nu era bine să te bucuri de violenţă. O a treia lovitură îi păru de dorit. Apoi o lăsă.

Nu îşi pierduse cunoştinţa, dar se zvîrcolea pe jos. Cassiday deveni receptiv la fluxul emotiv. Înţelese că în ea copilul nu era încă mort. Poate nu va muri. Dar va fi cu siguranţă handicapat într-un fel sau altul. Ceea ce emana de la Lureen era teama de a aduce pe lume un infirm. Foetusul trebuie că era distrus. Va trebui să ia totul de la capăt. Îngrozitor de trist.

— De ce? murmură ea... De ce?

Printre observatori:
echivalentul dezamăgirii.

Lucrurile nu se petrecuseră aşa cum prevăzuseră fiinţele de aur. Chiar şi ele puteau comite erori de calcul, se părea, şi găsiră această descoperire instructivă. Cu toate acestea, trebuiau să facă ceva, să se ocupe de Cassiday.

Îi dăduseră puteri. Era capabil să capteze şi să transmită emoţiile dezgolite ale celorlalţi. Asta le era util, căci mulţumită acestor informaţii puteau eventual ajunge la o înţelegere a fiinţelor umane. Dar făcînd din el un centru de transmitere a emoţiilor altora, inevitabil fuseseră obligaţi să îl lipsească de propriile sale emoţii. Şi asta altera informaţiile.

Era prea distructiv. Trebuia să fie corectat. Căci acum el împărtăşea prea profund însăşi natura fiinţelor de aur.

Ele aveau dreptul să se joace cu Cassiday, căci acesta le era dator o viaţă. Dar el nu trebuia să se joace cu alţii.

Luară legătura cu el prin linia de comunicaţii şi îi dădură instrucţiuni.

— Nu, replică Cassiday. Aţi terminat cu mine. Nu doresc să revin.

— Noi reglaje sînt necesare

— Nu sînt de acord.

— În curînd vei fi de acord.

Fără să fie de acord, Cassiday luă nava spre Marte, incapabil să reziste comenzii lor. Pe Marte, închirie o navă care făcea în mod obişnuit naveta cu Saturn şi la întoarcere o dirijă spre Japet. Fiinţele de aur puseră stăpînire pe el din momentul cînd ajunse în preajma lor.

— Ce îmi veţi face? întrebă Cassiday.

— Vom inversa fluxul. Nu vei mai fi sensibil la emoţiile celorlalţi. Ne vei transmite propriile tale emoţii. Îţi vom înapoia conştiinţa, Cassiday.

Protestă. Zadarnic.

În sfera scînteietoare de lumină aurită, operară reglajele. Îl pătrunseră şi îl transformară, întorcîndu-i percepţiile către interior, aşa încît să se hrănească din propria-i durere ca un vultur sfîrtecîndu-şi măruntaiele. Va fi

desigur instructiv. Cassiday protestă pînă cînd nu mai avu puterea să o facă, şi cînd îşi recăpătă cunoştinţa era prea tîrziu pentru obiecţii.

— Nu, murmură el, şi în licărirea galbenă le văzu pe Beryl, Mirabel şi Lureen. Nu aveţi dreptul să îmi faceţi asta. Mă torturaţi... ca pe o muscă...

Nu i se răspunse. Fu trimis din nou pe Pămînt. Fu trimis din nou la turnurile de marmură şi la trotuarele rulante, la casa de plăceri din Strada 485, la insulele de lumină strălucind pe cer, la cele unsprezece miliarde de locuitori. Îi dădură drumul în mulţime pentru a suferi şi a-şi transmite suferinţele. Va veni poate vremea cînd îl vor elibera, dar clipa aceea era încă departe.

Iată-l pe Cassiday:
ţintuit pe cruce.

Traducere: DORIN DAVIDEANU